

[Erik Eriksen.]

en beskatning, som bygger på inflationens papirstigninger, fuldstændig kan undergrave den private ejendomsret. Jeg har nok set, at den højtærede statsminister, der jo er ordfører for den samlede regering, ikke ser nogen grund til at yde ejere af realværdier større beskyttelse end de borgere, der har købt obligationer. Jeg forstår i og for sig godt betragtningen, den må nemlig efterhånden blive et hovedpunkt for socialdemokratiet, og det bøjer de to små regeringspartier sig for. Det er ikke svært at se, hvorledes inflationen for socialdemokratiet er den letteste genvej til at nå det, som er partiets mål. Gennem indkomstskatternes automatiske forhøjelse, kapitalvindingsskat af den ene eller den anden art og en udgiftspolitik, der tilgodeser de hensyn, der af socialdemokrater betragtes som særlig samfundsgavnige, ad den vej kan socialdemokratiet nå langt, og fra radikal og retsforbundsside er man åbenbart villig til at hjælpe socialdemokratiet så vidt. Men derfor vil også skellet mellem de to små regeringspartiers ledere og de liberalt indstillede kredse blive yderligere uddybet.

Jeg ser ganske som det ærede medlem hr. Per Hækkerup klart og tydeligt dette skel, men jeg tror bare ikke, skellet går helt mellem de tre regeringspartier på den ene side og oppositionen på den anden. Der vil være en bred rem af retsforbundets og det radikale partis vælgere, som meget vil have sig frabedt automatisk at skulle blive inde i det, der nu er regeringsfronten. Jeg kan ikke vide noget om, hvor vidt og hvor langt regeringen tør gå med sine skatteplaner. Udvalgsarbejdet vil vel til sin tid vise det. Oppositionen har ikke her i salen kræfter til at hindre den lovgivning, regeringen har lagt op til, men det skal stå ganske klart, at vi fra oppositionens side ser det som en meget, meget væsentlig opgave, så snart den samme opposition overhovedet får kræfter dertil, at få ophævet en lovgivning af den karakter, der her er tale om, hvis regeringspartierne altså virkelig gennemfører den.

Som oppositionen har påvist under forhandlingerne, er jordværdierne i den sidste menneskealder ikke steget mere end f. eks. lønningerne, måske snarere tværtimod, og de stigninger, som springer i øjnene om-

kring København og enkelte andre steder, skyldes vel i reglen myndighedernes egen mangel på forudseenhed. De håbløse zoneinddelinger og mangel på initiativ, når det gælder trafikmidlernes udvikling, er vel hovedårsagerne til den grundspekulation, der her er tale om. Jeg kan ikke se, det skulle være nogen gevinst for samfundet at tilstræbe en lovgivning, som ganske utvivlsomt vil øge grundprisen til skade for de mennesker, som tvinges til at bo i storbyernes omegn. Dette forhold bliver ekstra grelt, fordi det stadig væk ikke er lykkedes at tilvejebringe et frit boligmarked. Men jeg forstår, at retsforbundet ikke mener, at grundskyldslovgivningen er så god, som man åbenbart syntes for et par år siden. Men det vil vi nu få at se endeligt, når udvalgsarbejdet afsluttes.

Om de øvrige forslag skal jeg kun understrege endnu en gang, at vi overhovedet ikke har sympati for dem, og her tænker jeg i ganske særlig grad på den nye indkomstskat, som dels lader det offentlige tjene på sine egne forsømmelser, dels giver socialdemokratiet og dets medløbere en sjælden mulighed for at sikre sig hals- og håndsret over dem, der sidder med eget hus. Mon man ikke langt ind i retsstatskredse har den opfattelse, at partiet også i dette spørgsmål har måttet betale for dyrt for sin andel i regeringsmagten? Jeg er helt enig med det radikale hovedstadsblad, der allerede som følge af omgælsesmulighederne ønsker dette forslag hen, hvor peberet gror. Retsforbundets uvenlige syn på grundejere bør ikke få partiet til at lægge gift for hverken landmænd eller andre, der ønsker eller bor på en plet af Danmarks jord.

Må jeg videre nævne, at før sidste valg gik det radikale parti skarpt imod den daværende socialdemokratiske finansministers forslag til en kapitalvindingsskat. I disse dage er vi vidne til, at en finansminister fra det radikale parti påtager sig den håbløse opgave at forsvare et sagligt slet forslag med samme formål. Jeg tror ikke, at nogen kan undre sig over, at vi tænker vort, når vi ser en radikal minister i denne rolle.

Det har her og dér vakt opmærksomhed, at regeringens omdannelse fik til følge, at socialdemokratiet fik en minister mere, at en radikal minister forfremmedes, og at